

DE KLACHTENCOMMISSIE ALS BEDOELD IN ARTIKEL 10 VAN DE WET VERPLICHTE GEESTELIJKE GEZONDHEIDSZORG

is inzake de klacht GGzE 2021/006 van:

de heer XXXX, geboren XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in Michelangelolaan 2, afdeling HIC, onderdeel van GGzE,

tot de navolgende beslissing gekomen over zijn verzoek om schadevergoeding gedaan in het klaagschrift van op 4 februari 2021.

De klachtencommissie heeft de klacht van klager over de beslissing van 21 januari 2021 ter uitvoering van de crisismaatregel in de vorm van het toedienen van medicatie op 2 februari 2021 gegrond verklaard.

De klachtencommissie heeft klager in de gelegenheid gesteld om zijn verzoek tot schadevergoeding nader te onderbouwen.

Verweerder is door de klachtencommissie vervolgens in de gelegenheid gesteld om een reactie te geven op deze nadere onderbouwing van het verzoek om schadevergoeding.

Onderbouwing van klager

De klachtencommissie ontving op 4 februari 2021 de nadere onderbouwing van het verzoek om schadevergoeding van klager.

Uit het klaagschrift van klager en in de bijbehorende toelichting is af te leiden dat klager van mening is dat hem onrecht is aangedaan en dat hij van mening is dat hij daarvoor door GGzE in financiële zin behoort te worden gecompenseerd.

Klager verwijst voor de onderbouwing van de aan hem toe te kennen schadevergoeding naar het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam *“Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk?”* uit 2019 en de inmiddels aangepaste versie van het in dit rapport voorgestelde forfaitaire stelsel voor de vaststelling van schadevergoedingen.

Door klager is een begroting opgemaakt conform het voornoemde aangepaste forfaitaire stelsel 2.0.

Klager gaat er vanuit dat voldaan is aan de juridische eisen voor het toekennen van de verlangde schadevergoeding. In het bijzonder wordt ervan uitgegaan dat voldoende aannemelijk is dat er sprake is van schade ten gevolge van de met de klacht samenhangende normschending(en).

Klager noemt daarbij specifiek:

De beslissing van de zorgverantwoordelijke tot het verlenen van verplichte zorg is niet op schrift gesteld en/of niet is schriftelijk gemotiveerd wanneer verplichte zorg kan worden verleend indien betrokkene tot een redelijke waardering van zijn belangen in staat is en zich verzet.

Als gevolg van het norm-overtredend handelen heeft klager immateriële schade geleden, die er niet was geweest als overeenkomstig de geldende normering was gehandeld. En dit geldt zowel voor de aangegeven tekortkomingen afzonderlijk, als voor die tekortkomingen in combinatie.

In de woorden van klager is sprake (geweest) van gevoelens van onrecht, vernedering, frustraties/boosheid en angst. Daarnaast heeft klager zich onder druk gezet gevoeld om medicatie in te nemen.

Op basis van het hiervoor genoemde forfaitair stelsel komt klager voor wat betreft de immateriële schade tot de volgende schadevergoeding; € 100,=

Op grond van het bovenstaande verzoekt klager de klachtencommissie om dit bedrag als schadevergoeding toe te kennen, dan wel een schadevergoeding toe te kennen tot een bedrag dat de klachtencommissie op grond van artikel 10:11 lid 1 tweede volzin en lid 4 Wvvgz ambtshalve billijke schadevergoeding acht. De voorliggende schadebegroting mag daaraan niet in de weg staan.

Klager behoudt zich het recht voor om een aanvullende begroting in te dienen, bijvoorbeeld bij de rechter ter gelegenheid van een eventuele vervolgfase van klachtbehandeling op grond van artikel 10:7 lid 1 Wvvgz.

De reactie van verweerder

De klachtencommissie ontving op 18 februari 2021 het aanvullende verweerschrift naar aanleiding van de onderbouwing van het verzoek om schadevergoeding van 4 februari 2021.

Uit de uitspraak van de klachtencommissie is gebleken dat de psychiater het gehele traject betreffende de dwangmedicatie op correcte wijze heeft uitgevoerd. Echter, de klacht is alsnog gegrond verklaard doordat eind december 2020 een uitspraak is gedaan door de Hoge Raad over de wijze waarop artikel 8:9 lid 4 Wvvgz moet worden toegepast.

De formulieren die worden gebruikt wanneer een beslissing wordt genomen om verplichte zorg te verlenen zijn niet toegesneden op deze uitspraak van de Hoge Raad. De instelling werkt met de formulieren die beschikbaar zijn gesteld door het ministerie van VWS en zijn onderdeel van een landelijk registratiesysteem. Beiden voorzien niet in de mogelijkheid tot onderbouwing betreffende de wilsbekwaamheid maar volstaan met het selecteren van de mogelijkheid wilsbekwaam/wilsonbekwaam. De betreffende psychiater die deze beslissing destijds heeft genomen heeft wel degelijk een afweging gemaakt van de wilsbekwaamheid van klager. Dat dit niet op schrift is gesteld kan thans niet aan de psychiater of de instelling worden verweten. De instelling is het daarom dan ook niet eens met een tegemoetkoming in de vorm van schadevergoeding nu in beginsel alle stappen voor een goede en zorgvuldige beslissing tot verplichte zorg zijn doorlopen.

Bovendien is er geen injectie toegepast, daar klager orale medicatie heeft ingenomen. Dit laatse wel onder enige drang, maar in de behandeling van de klacht is niet evident gebleken dat sprake is geweest van verplichte zorg.

Beoordeling

De klachtencommissie heeft reeds eerder het standpunt ingenomen dat zij voor wat betreft het vaststellen van een schadevergoeding de bedragen die in het door klager genoemde rapport van de Universiteit van Amsterdam niet overneemt.

De klachtencommissie vindt de bedragen die in het rapport worden genoemd buitenproportioneel en dus niet billijk. Om die reden heeft de klachtencommissie aansluiting gezocht bij de RSJ-richtlijnen. Dat de klachtencommissie daarmee een redelijke norm voor het vaststellen van schadevergoedingen aanhoudt, moge blijken uit de uitspraak van 28 mei 2020 van de Rechtbank 's-Hertogenbosch.

De klachtencommissie wil hier ook benadrukken dat de klacht van klager gegrond werd verklaard omdat niet voldaan was aan een formeel vereiste. De klachtencommissie acht het niet uitgesloten dat zij als wel aan dit formele vereiste zou zijn voldaan, zij wellicht tot een ander oordeel zou zijn gekomen.

De klachtencommissie wil hier ook aantekenen dat het haar bij de mondelinge behandeling van de klacht ook duidelijk is geworden dat verweerder niet op de hoogte was van de recente uitspraak van de Hoge Raad. Dat neemt niet weg dat de klachtencommissie, nu deze uitspraak er eenmaal is, daar niet aan voorbij kan gaan. Dat de formulieren die in GGzE worden gebruikt nog niet zijn toegesneden op de gevolgen van de uitspraak van de Hoge Raad doet daar niets aan af.

Hiervoor heeft de klachtencommissie reeds aangegeven dat zij van mening is dat de bestreden beslissing materieel had mogen worden genomen.

In het licht van het al eerder door de klachtencommissie ingenomen standpunt dat zij voor het vaststellen van een schadevergoeding aansluiting zoekt bij de RSJ-richtlijn, acht de klachtencommissie daarom een schadevergoeding van € 10,=, billijk.

Aldus gedaan te Eindhoven op 22 februari 2021 door de klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wvggz, bestaande uit de heer mr. XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX, psychiater, en de heer XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.